

ת"פ 7989/06/21 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים נגד א.א.ע, ח.א.ע, ע.א.ע, א.א.ע, א.ס.א, א.ס.א

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 7989-06-21 מדינת ישראל נ' א.ע ואח'

לפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

באמצעות ב"כ עו"ד נהורא לוי

נגד

הנאשמים

1. א.א.ע

2. ח.א.ע (עציר)

3. ע.א.ע (עציר)

באמצעות ב"כ עו"ד יוסי זילברברג

4. א.א.ע

5. א.ס.א

6. א.ס.א

גזר דין בעניינם של נאשמים 2 ו-3

1. הנאשמים 1 עד 4 הורשעו על פי הודאתם, במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן. נאשם 2, הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 בצירוף 335(א) ו-335(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של ניסיון פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 בצירוף 335(א)(1) ו-335(א)(ב) בצירוף סעיף 25 לחוק, בעבירה של היזק בזדון לפי סעיף 452 לחוק, בעבירה של החזקת סכין בצוותא לפי סעיפים 186(א) בצירוף 29 לחוק, ובעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 334 בצירוף 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק. נאשם 3, הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 בצירוף 335(א)(2) לחוק, ועבירה של החזקת סכין בצוותא לפי סעיפים 186(א) בצירוף 29 לחוק.
2. במסגרת הסדר הטיעון לא היתה הסכמה לעניין העונש וכל צד נותר חופשי בטיעונו.
3. מעובדות החלק הכללי לכתב האישום המתוקן עולה, כי נאשם 5 היה נשוי בעבר לבתו של נאשם 3. נאשם 1 הוא אחיינו של נאשם 3, ונאשמים 2 ו-4 הם בניו של נאשם 3. על רקע גירושיהם של נאשם 5 ובתו של נאשם 3, קיים סכסוך בינו לבין משפחתם של נאשמים 1-4.
4. מעובדות האירוע הראשון לכתב האישום המתוקן עולה, כי ביום 22.5.21, כרבע שעה עובר לשעה 15:00, בשוק ב----- סמוך לחנות של בני משפחת נאשם 5 (להלן: "החנות"), התקיים בין נאשם 5 לנאשם 1 דין ודברים שטיבם אינם ידועים במדויק למאשימה. בין היתר, סבר כל צד שהאחר מסתכל עליו בצרה לא יפה (להלן: "הוויכוח").
5. נאשם 1, שנעל אותה עת כפכפים, חזר לביתו, החליף את הכפכפים בנעלי ספורט וחזר לחנות, שם פגש בנאשם 5 ובין השניים שוב התפתח דין ודברים שלאחריו הלכו לכיוון גרם מדרגות סמוך. בשלב זה הצטרפו והלכו אחרי נאשמים 1 ו-5, נאשם 2 וא.ס.א (להלן: "א") אחיו של נאשם 5. בנוסף לאלה הצטרפו עוד מספר אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחרים").
6. נאשמים 1, 2 ו-5, יחד עם א' והאחרים החלו לעלות בגרם המדרגות הסמוך ל-----. בשלב זה החלה התגוששות בין הצדדים, וא' נעמד בין נאשם 5 לנאשמים 1 ו-2 כשהוא מנסה להפריד בין הצדדים, שהחלו ביניהם דחיפות הדדיות. נאשם 5 תפס את ידו של נאשם 1, א' והאחרים ניסו להפריד בין הנאשמים 1 ו-5, נאשם 5 דחף את נאשם 1, ושוב החלו דחיפות הדדיות והתקוטטות בין הצדדים. בשלב הזה, הוציא נאשם 1 סכין יפנית בה הצטייד מראש ודקר את א' מספר דקירות, בבטן ובמותניים, כאשר במקביל אף דחף את נאשם 5, והפיל אותו אל הקרקע.
7. לאחר מכן, נאשם 2 תקף את א' בבעיטות ובאמצעות ידיו, ונאשם 1 גם הוא המשיך לתקוף את א' באמצעות הסכין ובאמצעות הידיים והרגליים. נאשם 5 הצליח להתרומם מהקרקע ונתן לנאשם 2 מכה בפנים. לאחר מכן התרחקו נאשמים 1 ו-2 מנאשם 5 ומא' והחלו לרדת במדרגות בחזרה לכיוון ממנו הגיעו.

8. בשלב זה הבחין נאשם 5 כי א' נדקר וכי הוא מדמם מבטנו. או אז, קפץ נאשם 5 מעל גרם המדרגות לעבר המקום בו הלכו נאשמים 1 ו-2 ותקף אותם, בתגובה לכך פצע נאשם 1 את נאשם 5 באוזנו.
9. כתוצאה ממעשיו של הנאשם 1 באירוע הראשון נגרמו לא' החבלות החמורות הבאות: חתך באורך 5 ס"מ בבטן, מצד שמאל של הטבור, עם דחיפה של המעי הדק, חתך של 7 ס"מ באזור המותן וחתך נוסף במותן של 2 ס"מ, עוד נגרם לו פצע דקירה עמוק של 3 ס"מ בחלק האחורי של ירך ימין והוא נאלץ לעבור ניתוח פתיחת בטן עקב דימום פעיל ופגיעה במעי הדק. בנוסף לכך, נגרמו לא' 3 חתכים שטחיים באזור הקרקפת. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2 נפצע א'. כתוצאה ממעשיו של נאשם 1 נגרם לנאשם 5 חתך באוזן. כתוצאה ממעשיו של נאשם 5 נגרם לנאשם 2 פצע בשפה העליונה.
10. מעובדות האירוע השני בכתב האישום המתוקן עולה, כי בהמשך לאירועים המתוארים לעיל, משראה נאשם 6 את אחיו הפצועים א' ונאשם 5, הצטייד בסכין גדולה והחל לרוץ לעבר צומת השווקים ורחוב -----, שם נמצאת חנותו של נאשם 3. נאשם 5 הצטייד באלת בייסבול ורץ אחרי נאשם 6 באותו כיוון. עוד בטרם הגיעו הנאשמים לפתח החנות של נאשם 3, הצטיידו הנאשמים 1-4 ושלושה אנשים נוספים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "הנוספים") בכלי תקיפה שונים.
11. משהגיעו הנאשמים לפתח החנות של נאשם 3, מיד החלו ליידות לעברם נאשמים 1-4 והנוספים בקבוקי שתייה וחפצים. נאשם 6 התקרב לנאשמים 1-4 ולנוספים, כאשר במקביל הם זורקים לעברו חפצים. נאשם 1 בעט בנאשם 6.
12. בשלב מסוים נאשם 6 נפל אל הקרקע, ובזמן שהוא שרוע על הקרקע ניסה נאשם 4 לדקור אותו באמצעות סכין גדולה שהחזיק בידו, כאשר במקביל, שלושה מהנוספים תקפו את נאשם 6 כשהוא שרוע על הקרקע בבעיטות, אחד מהם אף היכה בו במוט מעץ, נאשם 1 היכה בו באמצעות אלה מספר פעמים וכך גם נאשם 2. בשלב מסוים נפלה האלה מידו של נאשם 1 והוא המשיך להכות בנאשם 6 באמצעות ידיו ורגליו.
13. במקביל, בעוד נאשם 6 שרוע על הקרקע כמתואר לעיל, נאשם 5 התקרב לנאשמים 1-4 ולנוספים עם האלה. נופף בה וניסה לפגוע בהם. בשלב מסוים פגע הנאשם 5 בנאשם 3 באלה. בתגובה לכך דקר נאשם 3 את נאשם 5 באמצעות הסכין שהחזיק בידו, דקירה בגב ונאשם 5 היכה שוב את נאשם 3 באלה. בשלב מסוים הצליח נאשם 6 להתרומם מהקרקע ונאשמים 5 ו-6 ברחו מהמקום.
14. מעובדות האירוע השלישי בכתב האישום המתוקן עולה, כי בהמשך לאירועים המתוארים לעיל, הרים נאשם 4 אלה מהרצפה וכאשר הוא אוחז באלה ביד אחת ובסכין בידו השנייה, החל לרוץ אחרי נאשמים 5-6 ויחד עימו רצו הנוספים, כמו גם נאשם 1 אשר רץ לעברם עם ארגז קלקר ונאשם 2 שהצטייד בבקבוקי שתייה מזכוכית אותם הוציא מהמקרר בחנות.
15. במהלך המרדף של נאשמים 1, 2 ו-4 אחרי נאשמים 5 ו-6, זרק נאשם 2 בקבוק זכוכית לעבר ראשו של נאשם

6 ממרחק של כמטר, ופגע בו בראש. לאחר שנאשמים 5 ו-6 נמלטו מהנאשמים 1,2,4 והנוספים, הגיעו האחרונים לחנותם של בני משפחת הנאשמים 5 ו-6 זרקו נרגילות לרצפה והשליכו חפצים לתוך החנות.

16. כתוצאה ממעשיהם של נאשמים 1,2 ו-4 באירוע השני נגרמו לנאשם 6 המטומות באף ובפנים וחתכים קטנים בלחי, ביד וברגל. כתוצאה ממעשיו של נאשם 3 באירוע השני נגרמה לנאשם 5 חבלה חמורה, פצע דקירה מדמם בגב שמאל תחתון, הפצע חתך את השרירים בצד שמאל של הגב וחדר לחלל השומני. כמו כן, כתוצאה ממעשיהם של נאשמים 5 ו-6 באירוע השני נגרמה לנאשם 3 חבלה חמורה, שבר פתוח בזרוע, ונאשם 3 נאלץ לעבור ניתוח לתיקון השבר.

17. יוער, כי הדיון בעניינם של שאר הנאשמים טרם הסתיים. הדיון בעניינם של נאשמים 1 ו-4 קבוע לשמיעת טיעונים לעונש ביום 10.7.22, לאחר שהתבקש תסקיר שירות מבחן. הדיון בעניינם של נאשמים 5 ו-6 קבוע למענה לאישום ביום 21.3.22.

ראיות לעונש

18. בא כוח המאשימה הגיש כראיות לעונש תדפיס רישום פלילי בעניינו של נאשם 3 (ת/1).

19. בא כוח הנאשמים הגיש כראיות לעונש הסכם סולחה שנעשה בין הצדדים (נ/1). כמו כן הגיש תעודה רפואית בעניינו של נאשם 3 (נ/2). בנוסף, מטעם נאשם 3, העיד אחיו מר ב.א.ע. מר א.ע. סיפר, כי לנאשם 3 שישה ילדים, וכי הוא עובד ב----- במשך 15 שנה ולאחר עבודתו עוזר לבנו בחנות הנמצאת ב-----, אשר ממנה כל המשפחה מתפרנסת וכי נאשם 3 משלם דמי שכירות עבור החנות בסך 2,500 ₪.

טיעוני הצדדים לעונש

20. ראשית ציינה ב"כ המאשימה, כי הערכים עליהם יש להגן, העומדים בבסיס העבירות בהן הורשעו הנאשמים, הם פגיעה בכבוד האדם, שלמות הגוף, בשלום הציבור ובתחושת הביטחון. עוד הוסיפה וטענה לחומרת עבירות אלה, את הצורך בהרתעה מפניהן ואת הצורך בהחמרת הענישה, על מנת למגר פתרון סכסוכים באמצעות אלימות.

21. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, ציינה ב"כ המאשימה, כי אלו בוצעו על רקע קטטה בין הנאשמים. מדובר באירוע מתוכנן ומתמשך כשהנאשמים הצטיידו בכלי תקיפה קטלניים, כאשר נאשמים 5 ו-6 נמצאים בנחיתות מספרית ניכרת לעומתם. כמו כן, ציינה ב"כ המאשימה, כי יש לשים לב לכך שהנזק כולל פציעות משמעותיות. פגיעתו של א' קשה ביותר, לנאשם 6 נגרמו חתכים במקומות שונים בגוף ונאשם 5 נדקר ונפצע בגבו. בנוסף, הדגישה ב"כ המאשימה את החומרה היתרה בכך שהאירוע התקיים באמצע יום, כאשר ישנם עובדי אורח בסביבה שיכלו להיפגע. מכאן, שהנזק

הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם הוא רב ולא ניתן לדעת מראש מה תהיה תוצאת האירוע. לא מן הנמנע, שהאירוע היה מוביל לפגיעה בחיי אדם ועלול היה להיגרם בצורה חמורה יותר. על כן, עתרה ב"כ המאשימה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין 30-60 חודשי מאסר בעניינו של נאשם 2 ולמתחם עונש הולם הנע בין 24-48 חודשי מאסר בעניינו של נאשם 3. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה לתמיכה בטענותיה.

22. אשר לעונש המתאים בעניינו של נאשם 2- ב"כ המאשימה טענה, כי נאשם 2 היה מעורב בכל חלקי הקטטה. כאשר באירוע הראשון תקף את א' בצורה קשה אף לאחר שנדקר. באירוע השני, נאשם 2 היכה את נאשם 6 באמצעות אלה, וזאת בעודו שוכב על הרצפה. באירוע השלישי, נאשם 2 רדף אחרי הנאשמים 5 ו-6 לאחר שברור היה לנאשמים יחסי כוחות הצדדים. נאשם 2 זרק בקבוק זכוכית ממרחק קרוב ופגע בראשו של נאשם 5 והשליך חפצים אל תוך החנות. כמו כן ציינה, כי נאשם 2 לא עבר הליך טיפולי. לאור כל אלה ובהתחשב גם בשיקולי הרתעת היחיד והרבים, עתרה ב"כ המאשימה להשית עליו עונש בשליש התחתון של המתחם אך לא בתחתית, של 38 חודשי מאסר, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

23. אשר לעונש המתאים בעניינו של נאשם 3- טענה ב"כ המאשימה, כי הנאשם בעל עבר פלילי, הצטייד בסכין לפני הגעת הנאשמים 5 ו-6 לאזור החנות, ידה בקבוקי שתייה וחפצים לעברם, דקר דקירה חמורה את נאשם 5 בגבו, וזאת בזמן שנאשם 6 היה שרוע על הרצפה, כאשר לא עמד לפני סכנה ונמצא במצב בו נאשמים 5 ו-6 נמצאים בנחיתות מספרית ניכרת. לאור כל אלה, ומשיקולי הרתעה היחיד והרבים מביצוע העבירות, עתרה ב"כ המאשימה להשית על נאשם 3 עונש באמצע שליש העליון של המתחם, 36 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.

24. מנגד, ב"כ הנאשמים טען כי בין הצדדים נערך הסכם סולחה (נ/1) המעיד על לקיחת אחריות מטעם הנאשמים וכי פניהם לשלום. אשר לנאשם 2- טען ב"כ הנאשמים כי מדובר בבחור צעיר, עובד ובעל רצף תעסוקתי, נעדר עבר פלילי, אשר הודה במיוחס לו, קיבל אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר. אשר לנאשם 3- ב"כ הנאשמים ציין, כי הורשע בפעם האחרונה בשנת 2005, ומאז לא היה מעורב בפלילים. נאשם 3 הותקף על ידי נאשמים 5 ו-6 שנכנסו לחנותו וגרמו לשבר בידו. כתוצאה מכך ידו מלאה פלטינות. ב"כ הנאשמים הגיש תעודה רפואית בעניינו של נאשם 3 (נ/2). כמו כן, ב"כ הנאשמים, הגיש פסיקה לעניין העונש, ואיבחן את הפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה שעוסקת במקרים חמורים מהמקרה בו עסקינן או במקרים בהם נאשמים ניהלו הליכים ולא לקחו אחריות למעשיהם. על כן, עתר להסתפק בימי מעצרם, והדגיש כי מדובר בתקופה משמעותית, על רקע מגפת הקורונה, שבעטיה תנאי המעצר היו קשים יותר.

25. נאשם 2 בדבריו האחרונים הביע צער על מעשיו, הסביר כי קיבל מכות והיכה חזרה באמצעות ידיו ורגליו וכי לא היתה בידו סכין. נאשם 2 הוסיף, כי הוא מאורס ועתיד להתחתן מיד עם שחרורו. הנאשם מסר כי השלים 8 שנות לימוד, ובהמשך הפסיק את לימודיו כדי לסייע בפרנסת המשפחה. הנאשם עבד עד למעצרו ולמד להיות -----.

26. נאשם 3 בדבריו האחרונים הביע חרטה על מעשיו, הסביר כי הסכסוך אירע לאחר שבחר לפנות למשטרה, אך לא קיבל סיוע בעניין. נאשם 3 הוסיף, כי הוא נשוי ואב לשבעה ילדים, אשר עובד ועוזר לילדיו.

27. באין מחלוקת בין הצדדים ומהנימוקים שיפורטו בהמשך, מצאתי כי לצורך גזירת עונשם של הנאשמים יש להתייחס לשלושת האירועים ולעבירות בהם מואשמים הנאשמים, כאל אירוע אחד, נוכח העובדה שמדובר באותם נפגעי עבירה, הערכים המוגנים זהים, וכן בשל סמיכות הזמנים בין העבירות אשר בוצעו על ידם.

מתחם העונש ההולם

28. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

29. הערך המוגן בעבירת שלפניי הוא ערך שלמות הגוף, וכן ההגנה על שלום הציבור ובטחונו. המחוקק קבע כפל עונש כאשר מדובר בתקיפה בצוותא בשל פוטנציאל הנזק החמור יותר מעימות אלים תוך יתרון מספרי או תוך שימוש בנשק קר. כמו כן החמיר המחוקק בתקיפה שנגרמה ממנה חבלה חמורה או פציעה, וקבע עונש מקסימלי של 14 ו-6 שנות מאסר לצד עבירות אלה. עמדה זו משקפת את היחס החברתי כלפי פגיעה בערכים של בריאותו ושלמות גופו של אדם, תוך פגיעתו.

30. בשורה ארוכה של פסקי דין נקבע, כי יש לנקוט בחומרה כלפי מי אשר פותר סכסוכים בדרך של אלימות ובכוח הזרוע. בעניין זה ראו את הדברים שנאמרו בע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (27.10.11): "בית משפט זה קבע ושב וקבע, בפסקי דין רבים מספור, כי יש לעקור מן השורש את נגע האלימות שפשה בחברתנו. במלחמה זו מוטל על בתי המשפט תפקיד חשוב ביותר, שעיקרו הוקעת התופעה וגזירת עונשים מחמירים על אלו הבוחרים לנקוט בדרך האלימות. ... אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער".

31. אשר למדיניות הענישה הנהוגה, הפסיקה מבחינה בין המקרים על פי הרקע או המניע לתקיפה; האמצעים ששימשו לביצוע העבירה; הנזק שנגרם לנפגע העבירה וחומרת החבלות; התכנון המוקדם או היעדרו והפגיעות שנגרמו לנאשם. להלן אביא פסיקה באירועים דומים, חלקם בעבירה חמורה יותר של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אך עובדות המקרה דומות לעניינינו:

א. בע"פ 8897/20 סקנדרין נ' מדינת ישראל (6.5.21), על רקע וויכוח מילולי בין המתלונן לאחיו של המערער הצטייד המערער באמצעי הסוואה לצורך הסתרת זהותו וכן בכלי תקיפה ונסע לעיר מגוריו של המתלונן שם ערב לו.

כאשר יצא המתלון מדירתו לטיול עם כלבו, חבט בו המערער מספר פעמים בחוזקה באמצעות אלה טלסקופית, ובהמשך הכה אותו באגרופים, הצמיד שוקר חשמלי לראשו והפעילו, תוך שהוא גורם למתלון כאבים חזקים וחבלות חמורות ונזקק לאישפוז בבית החולים. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. נקבע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והושתו על הנאשם 20 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש והותיר את גזר הדין על כנו.

ב. בע"פ 3249/19 סמרה פיסה"י נ' מדינת ישראל (05.08.19), הורשע המערער על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, בכך שבמהלך מפגש אקראי בין המערער למתלון שביניהם היתה היכרות מוקדמת, נתגלע ויכוח. כתוצאה מהויכוח, החלו המערער והמתלון בדחיפות הדדיות, שבמהלכן נפל המערער על הקרקע, והמתלון הרפה ממנו. מיד לאחר מכן, ניסה המערער לתקוף את המתלון באמצעות מכת אגרוף, אולם הלה התחמק מהמכה. בשלב מסוים, ביקש המתלון להפסיק את המריבה, והמערער עזב את המקום. דקות לאחר מכן, שב המערער על עקבותיו, חזר למקום המריבה כשהוא מצויד בסכין, ודקר את המתלון בידו השמאלית. לאחר הדקירה נמלט המתלון מהזירה, לעבר חנות הממוקמת בקרבת מקום. המערער רדף אחרי המתלון, ניסה לדקור אותו בשנית, אולם נבלם על-ידי עוברי אורח שנכחו בחנות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל והשית על המערער 24 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט העליון דחה את הערעור.

ג. בע"פ 3799/14 כאמל אבו שנב נ' מדינת ישראל (24.6.15) - הותיר בית המשפט העליון על כנו עונש שהוטל על מי שהורשע לאחר שמיעת ראיות בבית המשפט המחוזי בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה והיזק בזדון, בכך שעל רקע עימות שהתפתח בין המתלון לבין קרובת משפחתו של הנאשם קודם לכן, נכנס הנאשם לחנות המכולת של המתלון, נטל קופת צדקה מפח והטיח אותה בעוצמה בפניו של המתלון באזור עינו השמאלית, הנאשם הוסיף והפיל חפצים שונים מהמדפים תוך שהוא משליך את חלקם על המתלון וכן הפיל מקרר גלידה ושפך את תכולתו. המתלון הובהל לבית החולים ונמצאו שברים מרוסקים באפו ופגיעות קשות סביב העין. מתחם העונש ההולם שנקבע היה בין 3 ל-7 שנות מאסר ובית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 48 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה. בית המשפט העליון קבע, כי העונש שהוטל על הנאשם אינו מן הקלים, אולם בנסיבות העניין אין לומר כי מתחם העונש ההולם שנקבע והעונש שהוטל חורגים לחומרה מהעונש ההולם בנסיבות אלה במידה המצדיקה התערבות.

ד. בע"פ 8870/12 חאלדי סנד נ' מדינת ישראל (4.12.13), שני נאשמים שהם אחים הורשעו בגרימת חבלה בכוונה מחמירה בצוותא חדא, לאחר שהוזעקו על ידי אביהם למתחם תחנת דלק בו עבד המתלון כשהם מצוידים במוט ברזל ושוקר חשמלי ותקפו בצוותא את המתלון, שאך ביקש להרגיע את רוחו של האב. כתוצאה ממעשיהם נחבל המתלון בראשו, נגרמו לו מספר שברים וחבלות, והוא אושפז לעשרה ימים במצטבר. בית המשפט המחוזי השית על כל אחד מהנאשמים עונש של 45 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, ובית המשפט העליון השאיר את גזר הדין על כנו.

ה. בע"פ 5956/13 מדינת ישראל נ' אחמד אבו נגמה (28.11.13), הורשע המשיב לאחר שמיעת ראיות בשתי עבירות חבלה בכוונה מחמירה, לאחר שעקב סכסוך משפחתי, הגיע עם שניים מהנאשמים האחרים למקום עיסוקו של המתלון, ועמד לצד אחד מהנאשמים כשזה איים על בן דודו של המתלון. בהמשך הפילו שני הנאשמים האחרים את בן

הדוד לארץ, דקרו אותו ברגלו וגרמו לו שני חתכים. בן הדוד ברח מן המקום אך שני האחרים רדפו אחר המתלונן, השיגו אותו, ואחד מהם דקר אותו בבטנו ובזרועו. הוא נחבל, נזקק לניתוח ואושפז למשך עשרים ימים. בבית המשפט המחוזי נקבע שחלקו של המשיב בדקירות עצמן לא ברור, אך אין ספק כי נטל חלק משמעותי ופעיל באירוע כולו, וכי המשיב לקח חלק בנטרולו של המתלונן, בדקירתו, וברדיפה אחרי המתלונן השני שהסתיימה בדקירתו. בבית המשפט המחוזי, נדון המשיב למאסר בפועל לתקופת של 82 ימים ועונשים נלווים, ועונשו הוחמר בבית המשפט העליון, כך שנקבע מתחם עונש הולם הנע בין 12 ל-70 חודשי מאסר והמשיב נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל.

ו. בע"פ 2138/13 אבו קווידר נ' מדינת ישראל (23.6.13), נדון עניינו של מערער שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של חבלה חמורה. במקרה זה היה קיים סכסוך מוקדם בין המערער לבין שני עובדים אחרים איתם עבד בסופר מרקט. אותם עובדים הגיעו לביתו של המערער כדי להתעמת אתו. הם תקפו את המערער, ובתגובה לכך דקר את אחד המתלוננים בגבו, בשכמו ובידו באמצעות חפץ חד, ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרמו לאותו עובד חתכים, והוא אושפז ליומיים בבית חולים, שבמהלכם נזקק לניתוח ותפרים. בית המשפט המחוזי גזר על המערער, נעדר עבר פלילי, עונש מאסר למשך 18 חודשים ופיצוי בסך 5,000 ₪, ובית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

32. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק) המשותפות לשני הנאשמים, יש לתת את הדעת לכך שנאשם 2 היה מעורב בכל חלקי הקטטה ואילו הנאשם 3 היה מעורב בחלקה. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי מדובר באירוע מתמשך, כאשר נאשם 2 יכול היה לסגת בכל שלב של האירוע. הנאשמים ביצעו את העבירות בצוותא חדא, כשהיו נוכחים יותר משניים שחברו יחד לביצוע המעשה כאשר הנאשמים 5 ו-6 נמצאים בנחיתות מספרית לעומתם. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך, כי העבירות בוצעו בשוק ב-----, מקום בו נוכחים אנשים רבים בצוהרי יום. בנוסף, יש להתחשב בכך שכתוצאה ממעשיו של נאשם 2, נפצע א' ונאשם 6 נחבל ונפצע בפניו, ביד וברגל. כמו כן נפגע נאשם 6 בראשו, כתוצאה מבקבוק זכוכית שזרק נאשם 2 לעבר ראשו ממרחק של כמטר. כתוצאה ממעשיו של נאשם 3 נגרם לנאשם 5 פצע דקירה מדמם בגב שמאל תחתון, אשר חתך את השרירים בצד שמאל של הגב וחדר לחלל השומני. מנגד, ומבלי להקל ראש בחומרת המעשים, יש להתחשב בכך שהנזקים שנגרמו לנפגעי העבירה אינם במדרג חומרה גבוה באופן יחסי, שכן למרבה המזל לא עולה מעובדות כתב האישום המתוקן שנגרמה למי מהם נכות קבועה. עם זאת, יש להתחשב גם בנזקים החמורים שעלולים היו להיגרם כתוצאה ממעשים אלו של הנאשמים, שעלולים היו לעלות כדי פגיעה בחיי אדם.

33. בנוסף, יש להתחשב בכך שהאירוע הדדי, וגם הנאשמים נפצעו והותקפו, לנאשם 2 נגרם פצע בשפה העליונה ולנאשם 3 נגרמה חבלה חמורה- שבר פתוח בזרוע והוא עבר ניתוח לתיקון השבר, הפגיעה החמורה ביותר באירוע (מלבד הפגיעה החמורה שנגרמה לא' על ידי נאשם 1), ונאשמים 5 ו-6 הועמדו לדין אף הם. מחוללי האירוע הם נאשמים 1 ו-5 כאשר בשלב ראשון, כפי שעולה מסעיף 5 לכתב האישום המתוקן, נאשם 5 היה הדומיננטי. נאשם 2 לא אחז בסכין, אלא היכה באמצעות ידיו בעוד נאשם 1 משתמש בסכין, ובתום האירוע הראשון, הוא עזב את המקום ביחד עם נאשם 1. מי שרדף אחריהם היה נאשם 5 והוא אף תקף אותם. גם האירוע השני החל ביוזמתו של נאשם 6 שהגיע לחנותו של נאשם 3, כשהוא מצויד בסכין ונאשם 5 נלווה אליו כשהוא מצויד באלה. רק לאחר שהותקף נאשם 3 על ידי נאשם 5 באלה הוא דקר אותו בגבו בסכין שהחזיק בידו, כאשר שהה בחנותו, ולאחר מכן שב נאשם 5 והיכה בו באלה. נאשם 2 לקח חלק מינורי באירוע השני ומואשם בכך שהיכה את נאשם 6 ביחד עם נאשם 1 שהיכה אותו באלה. באירוע

השלישי נאשם 3 לא לקח חלק. באירוע השלישי נאשמים 5 ו-6 נמלטו מהחנות, בעוד נאשם 2 ביחד עם אחרים רדפו אחריהם כשהם אוחזים בבקבוקי שתיה מזכוכית ונאשם 2 השליך על ראשו של נאשם 5 בקבוק ופגע בו ובנוסף הרס חפצים במקום.

34. לאחר שבחנתי את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ואת מדיניות הענישה הנוהגת, ועמדתי על הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירות, ובהתחשב בחלקו של כל נאשם באירוע, בנסיבות שהובילו לביצוע העבירות, ולכך שנאשם 3 נפגע באופן משמעותי, והצטרף לתקיפה רק לאחר שהותקף בחנותו, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם נע בין 22 ל-52 חודשי מאסר בפועל אשר לנאשם 2, ובין 14 ל-28 חודשי מאסר בפועל אשר לנאשם 3.

העונש המתאים

35. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ביחס לנאשם 2- הנאשם יליד 1993, מאורס המתעתד להתחתן עם שחרורו ונעדר עבר פלילי. נאשם 2 לקח אחריות למעשיו, הביע חרטה עליהם, ובכך חסך זמן שיפוטי משמעותי. נאשם 2 עבד במסעדות טרם מעצרו, וסייע בפרנסת משפחתו. עוד התחשבתי בכך שנאשם 2 שוהה במעצר מזה עשרה חודשים, וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר, וזהו לו מאסרו הראשון. מנגד, לא התבקש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, ועל כן אין אופק שיקומי טיפולי בעניינו.

36. אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ביחס לנאשם 3- הנאשם יליד 1971, נשוי ואב לשבעה ילדים, אשר טרם מעצרו עבד ב- ---- לפרנסת משפחתו. בנוסף בעל חנות בה העסיק את ילדיו וסייע להם. נאשם 3 לקח אחריות למעשיו, הביע חרטה עליהם ובכך חסך זמן שיפוטי משמעותי. עוד שקלתי, כי נאשם 3 נפצע מהאירוע ונאלץ לעבור ניתוח לתיקון השבר בזרועו בין היתר באמצעות פלטינות בידו (נ/2). כמו כן, שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם, אשר צבר לחובתו שלוש הרשעות קודמות, שבגינן ריצה עונשי מאסר, אולם האחרונה שבהן היא בעבירות שוד שבוצעה בשנת 2005 ומאז לא היה מעורב בפלילים, עד לאירוע דנן, וניהל אורח חיים נורמטיבי, כאמור. עוד התחשבתי בכך שנאשם 3 שוהה במעצר מזה עשרה חודשים, וידוע כי תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. גם בעניינו לא התבקש תסקיר שירות המבחן.

37. אשר לסולחה שהתגבשה בין הצדדים לאחר האירוע (נ/1)- יוער, כי לא הובאו ראיות בעניין זה למעט הצגת המסמך עצמו, כך שאין לתת משקל גבוה למסמך בנסיבות אלה, ובנוסף נקבע בהקשר זה בפסיקה, כי אין לתת משקל גבוה להסכם הסולחה. כך למשל דברי כב' השופט י' אלרון בע"פ 5407/21 אסד דלאשי נ' מדינת ישראל (15.2.22):

"אף איני רואה לייחס להסכם ה"סולחה" שנחתם את המשמעות המשפטית לה טוען המערער. כפי שצינתי בעבר לא אחת, בעצם יישוב הסכסוך בין הצדדים אין כדי למצות את האינטרס הציבורי שבהרתעת הרבים מפני ביצוע מעשים דומים והוא אינו מאיין את הצורך כי מבצעי עבירה ייתנו את הדין על מעשיהם. כמו כן, מתן גושפנקה ל"סולחות" כ"מרכיב משלים" לדרכי הענישה הקבועים בדין, יש בו כדי להוות מעין הפרטה פסולה של ההליך הפלילי (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נ' סובח, פסקה 22 [פורסם בנבו] (5.11.2019))."

38. עוד יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת היחיד וכן לצורך בהרתעת הרבים בעבירות מסוג זה. רבות נכתב על "תת-תרבות הסכין" ועל הצורך להקיא מקרבנו. במקרה דנן, הדברים מקבלים משנה תוקף שכן אין מדובר בסכין בלבד, שהוחזקה על ידי נאשם 1 ונאשם 2 שותף להחזקתה מכח ביצוע בצוותא ונאשם 3 אחז בסכין בחנותו, אלא הוחזקו כלי תקיפה נוספים. הודגש, כי חובה על בתי-המשפט לעשות שימוש בסמכויות-הענישה המופקדות בידיו על-מנת להרתיע מפני היזקקות לאלימות מכל סוג שהוא בפתרון סכסוכים על רקע נזקה הגדול של השימוש באלימות. על דברים אלו עמד כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 5980/15 מדינת ישראל נ' זדה (23.3.16):

"רבות כבר נפסק אודות תופעת השימוש בסכינים ושאר סוגי נשק קר כאמצעי ליישוב סכסוכים ומחלוקות, המחייבת תגובה עונשית מחמירה ומסר ברור מבתי המשפט וכלל רשויות אכיפת החוק, תוך מתן משקל משמעותי בענישה לשיקולי הרתעת היחיד והרבים, גם אל מול שיקולים אישיים...".

39. לפיכך, לאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרה ולקולה, מצאתי להטיל על הנאשמים עונש בחלקו התחתון של השליש התחתון של מתחם העונש ההולם.

40. אשר על כן אני גוזרת על הנאשמים את העונשים כדלהלן:

א. על נאשם 2 - 26 חודשי מאסר אשר ירוצו מיום מעצרו 22.5.21.

ב. על נאשם 3 - 18 חודשי מאסר אשר ירוצו מיום מעצרו 22.5.21.

ג. על הנאשמים- מאסר על תנאי למשך 12 חודשים, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורם, והתנאי הוא שהם לא יעברו עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. על הנאשמים- מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורם, והתנאי הוא שהם לא יעברו עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.

ה. על נאשם 2 מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, לתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, והתנאי הוא שלא יעבור עבירה של היזק בזדון.

ו. נוכח הסכם הסולחה שנערך, לכאורה, והדדיות האירוע לא מצאתי לפסוק פיצויים לנפגעי העבירה. כמו כן לא מצאתי להטיל קנס נוכח תקופת המאסר שהוטלה על הנאשמים.

ניתן היום, י"א אדר ב' תשפ"ב, 14 מרץ 2022, במעמד ב"כ הצדדים והנאשמים.